

Blues o hově

Pepa Nos

Mírová holubice mě potřísnila trusem.
Chtěl jsem to vzít bohorovně
a jen se otřást hnusem.
Je-li Bůh a jsem-li mu bohoroven,
proč mě nebe vystavuje kapkám hoven, dešti hoven, potůčkům hoven?

Holka mi říká, že ženským nerozumím.
Odplížím se do kouta a do blba
do zrcadla čumím.
Je-li Bůh a jsem-li mu bohoroven,
proč mě nebe zavaluje kopcem hoven, horou hoven, světadílem hoven?

Koupím si noviny. Mladou Frontu Včera, Dnes, Zítř, Pozítří, Popozítř
í, na věčné časy a nikdy jinak. Otevřu žumpu,
přečtu si blbiny a zapnu pumpu.
Je-li Bůh a jsme-li mu bohorovni,
proč nás nebe vystavuje
neustále, každodenně, deníkově,
záplavě hovní, povodni hovní,
potopě hovní?

Na hlavu mi spadl billboard s politikem.
Srazil mě tváří do bláta
a já skončil vzlykem:
Je-li Bůh a jsem-li mu bohoroven,
proč mě nebe zavaluje mořem hoven,
oceánem hoven, vesmírem hoven,
tunami-tsunami hoven?

Červené hovno září na televizní obrazovce.
Za tím rudým kulatým hovnem
jdou novácké televizí ovce.
Je-li Bůh a jsem-li mu bohoroven,
proč mě nebe vystavuje
neustále, každodenně
kanálům hoven, potokům hoven,
patokům hoven, cisternám hoven?

Ein hoven, zwei hoven,
drei hoven, vier hoven,
fünf hoven, zehn Millionen hoven,
sechs Milliarden hoven.
sedmdesát čtyři státních knihoven,
padesát osm úschoven,
devadesát šest duchoven
und ein Beethoven.